

POVESTEA PĂSĂRILOR CĂLĂTOARE

Primăvara, vara, toamna sau iarna, păsările pleacă în țările calde. *Cum, nu toamna?! Nu.* De la o vreme anotimpurile concurează și ele, ca și oamenii, pentru supremația mondială... Așadar, păsările au plecat spre țările calde cu avionul, cu trenul, cu autoturismul sau cu autocarul. Ajunse în țările calde, păsările și-au căutat înfrigurate un serviciu. Dar nu era atât de ușor. Întâi trebuiau să învețe bine limba acelor țări. Apoi să dea multe, multe interviuri, să completeze multe, multe formulare și să aștepte. *Ce să aștepte?* Norocul de a obține un loc de muncă. De aceea păsările de pretutindeni trebuiau să învețe mult și numai cele mai inteligente, îndemânaticе, muncitoare și puternice erau angajate și primeau un salariu. *Dar păsările slabe?* Să nu vorbim despre ele. Se întorceau în țara frigului!!! *Și salariile...?* Știi, salariile păsărilor venite din țările reci erau cel mult la jumătatea celor din țările calde.

Salariile le aduceau pentru chiria garsonierei, pentru o masă-două pe zi, pentru căldură, curent și le rămânea o sumă mică pe care o puneau deoparte în fiecare lună ca să-și cumpere și ei o casă sau o mașină sau să se întoarcă acasă, în țara lor unde să aibă de toate pentru ei, pentru puii lor și pentru părinții pe care îi lăsaseră acasă căci erau bătrâni și nu mai puteau nici să

învețe, nici să călătorească, nici să muncească după o *viață de pasăre sau o viață de om.*

Cum o duceți, ce mai faceți, îi întrebau părinții-păsări de acasă fie printr-o scrisoare, fie printr-un telefon.

Minunat, le răspundeau copiii lor din țările calde și continuau să muncească 10-12 ore pe zi pe salarii mici, să locuiască în cele mai mici locuințe, să mănânce cât mai puțin, ca să pună un ban deoparte, pentru visele lor și ale copiilor lor.

Dar voi, dragi părinți, cum o duceți, îi întrebau păsările călătore pe părinții lor de acasă. Minunat, le răspundeau părinții lor. Avem pensii bune, mâncăm bine, în casă este cald iarna și rece vara, mergem la munte și la mare odată pe an – așa le spuneau și continuau să dea căldura la mic sau să o oprească de tot iarna și să se înfofolească mai bine în două-trei haine, să caute prin piață cea mai ieftină brânză și cele mai ieftine legume și să calculeze în fiecare zi: cât avem de plătit pentru... și pentru... și cât ne rămâne pentru..., și pentru... și renunțau în fiecare lună la câteva mere, la un morcov, la o sticlă de lapte, la un sfert de kilogram de brânză.

Ne este atât de dor de voi, spuneau păsările din țările calde.

Și nouă ne este atât de dor de voi, spuneau părinții din țările reci.

Dar, știți, spuneau păsările din țările calde, să ne trimiteți și nouă prăjitura aceea minunată pe care o faci tu, mamă, din nuci și miere. Și mama pasăre, de acasă, tăia căldura de tot în decembrie și cu banii economisiți mergea la piață și căuta nuci. Vai, nucile și mierea erau atât de scumpe! Și mama pasăre nu mai aprindea nici lumina seara, în casă. Scotea și frigiderul din priză. Cumpăra, în loc de 4 kilograme de cartofi pe lună, numai doi. Și din banii economisiți cumpăra nuci și un borcan de miere. Făcea prăjitură cu miere și nuci. Și când ajungea la poștă și afla cât costă expedierea coletului în țările calde se gândea că va renunța și la medicamentele pentru inimă și le trimitea copiilor prăjiturile de Crăciun.

Îți mulțumim, mamă, scriau copiii păsări din țările calde. Și eu vă mulțumesc, dragii mei, răspunea mama-pasăre din țara frigului. Și vă rog să îmi scrieți cât de des puteți.

Atât! Să nu dați banii pe nimic, pentru mine, căci am de toate!

Și copiilor păsări din țările calde li se făcea dor de mama-pasăre, de tata-pasăre, de cuibul lor de acasă, de grădina lor, de rude, vecini și prieteni, și începeau să taie din porția lor de mâncare, dar să o lase întreagă pe cea a copiilor, doar doar vor reuși într-un an, să pună bani deoparte pentru un drum până acasă, în țara frigului.

Și zborul? Ar fi păcat, dragă nepoată, ca zborul păsărilor să se uite de tot. Așa cum se uită și visele oamenilor. Îmi aduc aminte că, pasăre fiind, visam de mic o casă cu copii, părinți și bunici. ***O casă în care toți membrii familiei să stea împreună.*** Și să își povestească viețile, zborurile, călătoriile și visele, în fiecare zi. Casa aceea există... Ea trebuie să rămână pe stâncă, fără s-o clatine valurile vieții.

după Jianu Liviu-Florian

